

Arrest

nr. 271 229 van 12 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2 / 004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn en beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 27 januari 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2022 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2019 dienden verzoekers een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 15 oktober 2019 werden verzoekers gehoord in het kader van hun verzoek om internationale bescherming en aangaande de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend

(herschikking). In dit gehoor verklaarden verzoekers onder meer dat hun kind, N. Me., kanker heeft en dat zij in Frankrijk op straat werden gezet, hetgeen niet doenbaar was nu het kind nood had aan chemotherapie.

Op 9 december 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater Dublin-Frankrijk). Verzoekers werden niet overgedragen aan Frankrijk.

Op 22 april 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de verzoeken om internationale bescherming kennelijk ongegrond. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 29 november 2021 verwierp de Raad dit beroep bij arrest nr. 264 469.

Op 11 januari 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer,

naam : N.

voornaam : V.

geboortedatum : [...]1980

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Georgië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/04/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 29/11/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 17/09/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

hoorrecht en van de rechten van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in de Europese en Belgische rechtsordes.

Ze lichten hun enig middel toe als volgt:

“• *Aangehaalde rechtsnormen*

Artikel 8 van het EVRM vereist een analyse van de evenredigheid van de maatregel met het oog op de inmenging in de rechten die de maatregel beoogt te beschermen, namelijk het recht op een privé- en gezinsleven. Artikels 7 en 52 van het Europese Handvest bevatten soortgelijke waarborgen.

Artikel 8 van het EVRM beschermt eveneens de persoonlijke levenssfeer. Het begrip "privé-leven" is als volgt omschreven:

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidobros et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, §83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, §90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-111). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, §95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05. § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c. Turquie, 19 octobre 2011).

Artikel 24 Handvest:

- "1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist. »*

Artikel 74/13 Vw :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorevuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n°230293 van 24.02.2015 ; RvS n°230257 van 19.02.2015 ; RvS n°233.257 van 15.12.2015 ; RvS n°233.512 van 19.01.2016 ; RvV n°141 336 van 19.03.2015 ; RvV n°146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n°151890 van 7.09.2015; RvV n° 157.132 van 26.11.2015; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

- *Ontwikkeling van het middel*

De bestreden beslissingen schenden de hierboven aangehaalde rechtsnormen, in bijzonderheid het hoorrecht, alleen en samen gelezen met artikel 74/13 Vw, de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsook met het fundamenteel recht op privé- en gezinsleven, inbegrepen het hoger belang van het kind (art. 8 EVRM en art. 7, 24 en 52 Handvest), omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissingen vooraleer deze beslissingen genomen werden, hoewel deze beslissingen negatieve gevolgen voor verzoekers met zich mee brengen, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd hoewel er eerder geen was en dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten binnen dertig dagen.

Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij.

Verzoekers werden niet uitgenodigd om hun standpunt te uiten, werden niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissingen die genomen zouden worden door verwerende partij, en werden niet geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure.

Uw Raad heeft al geoordeeld dat (arrest nr. 260 643 dd. 14.09.2021):

En l'espèce, l'examen du dossier administratif ne montre pas que la partie défenderesse a donné la possibilité à la requérante de faire connaître son point de vue, dans un délai raisonnable, avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale.

En effet, la requérante a uniquement été entendue, le 13 juin 2018, lors de son audition à l'Office des Etrangers, dans le cadre de sa demande de protection internationale, soit plus de deux ans et demi avant la prise de l'acte attaqué.

En outre, la note de synthèse, qui figure au dossier administratif, comporte uniquement une évaluation de la situation, sur la base des éléments figurant dans le dossier administratif, au regard de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. Elle ne peut donc être considérée comme suffisante, au regard du principe général du droit d'être entendu.

Verzoekers moesten gehoord worden, often minste uitgenodigd om hun standpunt en argumenten te laten gelden, binnen een redelijke termijn, voor het nemen van de bestreden beslissingen. Mocht verzoekende partij effectief gehoord worden had zij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissingen zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- *het feit dat de kinderen naar school gaan en goed geïntegreerd zijn in de Belgische gemeenschap (stukken 4 tot 6);*
- *Het feit dat verzoekers hun privé en familielevens - in de zin van artikel 8 EVRM - in België heeft ontplooid: verzoekers zijn al meer dan twee jaar in België en willen er blijven omdat zij zich hier thuis en geïntegreerd voelen; in die tijd hebben zij hun leven in België weer opgebouwd met het hele gezin; zij hebben altijd toestemming gehad om op Belgisch grondgebied te verblijven; zij willen en doen al het mogelijke om hun administratieve situatie sinds hun aankomst in het Koninkrijk te regulariseren, voor het hele gezin; de tijd die zij op Belgisch grondgebied hebben doorgebracht, hebben hen in staat gesteld hun voornaamste interesses te ontwikkelen en zich in België te ontplooiën; zij hebben sinds hun aankomst op Belgisch grondgebied sterke sociale banden ontwikkeld ;*

Aangezien artikel 74/13 Vw en artikel 8 EVRM zijn deze elementen van groot belang in het kader van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissingen zeker verschillend zijn geweest.

Vervolgens moeten de bestreden beslissingen vernietigd worden.

Tweede onderdeel

De bestreden beslissingen schenden de hierboven aangehaalde normen en principes, in het bijzonder artikels 8 EVRM, 7, 24 en 52 Handvest, want de analyse van het gezinsleven en van het hoger belang van het kind is afwezig.

De opleiding van de kinderen in België en hun integratie in de Belgische samenleving vormen bepaalde aspecten die in acht moesten worden genomen, en die verzoekers naar voor zouden hebben gebracht waren zij gehoord (supra), en die niet in aanmerking werden genomen.

De bestreden beslissingen moeten vernietigd worden.”

Na een theoretische toelichting wijzen verzoekers er in het licht van het hoorrecht op dat zij niet werden uitgenodigd om hun standpunt te uiten in het licht van de beslissingen die zouden genomen worden. Ze citeren uit een arrest van de Raad waarin een schending van het hoorrecht werd vastgesteld omdat de verzoeker niet de mogelijkheid had gehad zijn standpunt kenbaar te maken binnen een redelijke termijn voor het nemen van de bestreden akte. De Raad stelde eveneens dat de verzoeker enkel werd gehoord in het kader van zijn internationaal beschermingsverzoek en dat de synthesesnota die zich in het administratief dossier bevond enkel een beoordeling inhoudt op basis van de elementen die zich in het administratief dossier bevinden op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Die nota kon aldus de Raad dan ook niet worden beschouwd als voldoende in het licht van het recht om te worden gehoord.

Verzoekers lichten toe dat, indien zij zouden gehoord geweest zijn, zij elementen hadden kunnen voorleggen die de beslissingen zeker hadden kunnen beïnvloeden. Verzoekers wijzen onder meer op het hoger belang van de kinderen en op het feit dat hun kinderen naar school gaan en goed geïntegreerd zijn. Ze stellen dat hun kinderen hun privé- en familielevens in België hebben ontplooid. Vervolgens wijzen verzoekers ook op hun privéleven. Ze stellen dat zij sinds hun aankomst op Belgisch grondgebied sterke sociale banden hebben ontwikkeld. Verzoekers voegen stukken toe bij hun verzoekschrift om voorgaande te staven. Ze wijzen erop dat indien die elementen in acht genomen zouden geweest zijn, de motivering van de bestreden beslissingen zeker verschillend zou geweest zijn.

Het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur en zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoekers kunnen bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de gemachtigde niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van de bestreden bevelen, tevens terugkeerbesluiten, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissingen moet eveneens worden aangemerkt als bezwarende besluiten die de belangen van verzoekers ongunstig kunnen beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers in het middel eveneens de schending aanvoeren, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar

te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord vooraleer de gemachtigde de bevelen om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd. Er werd een gehoor afgenomen op 15 oktober 2019, zijnde meer dan twee jaar voor het nemen van de bestreden beslissingen en dit in het kader van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg is er in casu een schending van het hoorrecht.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Verweerder wijst er terecht op dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder van het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

In casu volgt de Raad verweerder in de verweernota niet dat verzoekers, indien het hoorrecht zou gerespecteerd zijn, niets hadden kunnen aanhalen dat mogelijks tot andersluidende beslissingen had kunnen aanleiding geven.

Verzoekers werpen dienaangaande de volgende elementen aangaande hun privéleven en het hoger belang van hun kinderen op:

- *“het feit dat de kinderen naar school gaan en goed geïntegreerd zijn in de Belgische gemeenschap (stukken 4 tot 6);*
- *Het feit dat verzoekers hun privé [...]leven - in de zin van artikel 8 EVRM - in België heeft ontplooid: verzoekers zijn al meer dan twee jaar in België en willen er blijven omdat zij zich hier thuis en geïntegreerd voelen; in die tijd hebben zij hun leven in België weer opgebouwd met het hele gezin; zij hebben altijd toestemming gehad om op Belgisch grondgebied te verblijven; zij willen en doen al het mogelijke om hun administratieve situatie sinds hun aankomst in het Koninkrijk te regulariseren, voor het hele gezin; de tijd die zij op Belgisch grondgebied hebben doorgebracht, hebben hen in staat gesteld hun voornaamste interesses te ontwikkelen en zich in België te ontplooiën; zij hebben sinds hun aankomst op Belgisch grondgebied sterke sociale banden ontwikkeld;”*

Uit de bestreden beslissingen blijkt in het geheel niet dat de gemachtigde met het hoger belang van de drie kinderen heeft rekening gehouden, noch met hun privéleven.

Verweerder verwijst dienaangaande wel naar de gelijkkluidende synthesesnota's, die zich in het administratief dossier bevinden.

Aangaande het hoger belang van het kind stellen de nota's “*evaluatie artikel 74/13*”:

“Hoger belang van het kind: betrokkene heeft drie minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

- Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op

verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering.

Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.”

Vooreerst stelt de Raad vast dat de gemachtigde, wat betreft het hoger belang van de kinderen, inderdaad ingaat op het feit dat de kinderen schoolgaand zijn. Daargelaten de vraag of het betoog aangaande “geen” recht op onderwijs enigszins redelijk kan genoemd worden, blijkt de beoordeling van de gemachtigde te steunen op de volgende overwegingen: *“In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt”* en *“Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen”*.

Uit deze overwegingen blijkt dat de gemachtigde eraan voorbijgaat dat de verwijderingsbeslissingen in casu beslissingen zijn die unilateraal worden opgelegd. Verwijzingen in een synthesesnota, die dateert van de dag van de beslissingen zelf, naar het feit dat *“de bewijslast bij de vreemdeling ligt”* of *“indien geen elementen worden aangebracht”*, in een situatie waarin de gemachtigde het hoorrecht voorafgaandelijk niet heeft gerespecteerd waarin hij juist de mogelijkheid moet bieden aan verzoekers om dienstig voor hun belangen op te komen en elementen aan te brengen om aan hun bewijslast te kunnen voldoen, zijn dan ook kennelijk onredelijk. Ze gaan immers voorbij aan de essentie van het hoorrecht. Het arrest Boudjlida van het Hof van Justitie legt dienaangaande de verantwoordelijkheid duidelijk bij de lidstaten door te stellen dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, zij gehouden is aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (zoals omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet) opgelegde verplichtingen te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen, in die zin dat de derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit en waarbij de betrokkene zich tijdens het gehoor coöperatief moet opstellen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 49, 50 en 55).

Gezien het voorgaande kunnen de overwegingen in de synthesesnota's aangaande het hoger belang van de kinderen niet volstaan in het licht van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekers hebben aangehaald in het gehoor dat werd afgenomen in het licht van het verzoek om internationale bescherming dat een van hun kinderen lijdt aan kanker. Verzoekers gaan hier evenwel niet op in, zodat de Raad deze situatie niet kan betrekken in de beoordeling van de huidige bestreden beslissingen.

Ten tweede halen verzoekers ook elementen aan die betrekking hebben op hun privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De synthesesnota's in het administratief dossier aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hebben alleen betrekking op het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, aangezien dit voortvloeit uit de bewoordingen van artikel 74/13. Het privéleven is hierin niet vervat. Echter, ook met artikel 8 van het EVRM, dat eveneens het privéleven omvat, moet rekening gehouden worden bij het nemen van verwijderingsmaatregelen. Verweerder heeft in de verweernota een punt dat een loutere bewering dat verzoekers een privéleven hebben in de Belgische samenleving niet volstaat om een beschermingswaardig privéleven aan te nemen. Echter in casu is niet betwist dat verzoekers reeds twee jaar en een half op Belgisch grondgebied zijn, waarvan meer dan twee jaar tijdelijk legaal verblijf tijdens hun procedure als verzoekers van internationale bescherming, waarbij de kinderen reeds jaren naar school gaan en zo banden met de Belgische samenleving opbouwen. In casu kan de Raad niet vaststellen dat verzoekers hoe dan ook geen beschermingswaardig privéleven in België hebben zodat de gemachtigde verzoekers dienaangaande geen kans had moeten geven om dienstig voor hun belangen op te komen. Bijgevolg kan de Raad niet vaststellen dat de elementen die verzoekers aangaande hun privéleven aanhalen, niet

mogelijks hadden kunnen aanleiding geven tot andersluidende beslissingen of tot een andersluidende afloop van de procedure.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt in casu aangenomen.

Het feit dat in de verweernota a posteriori wordt overgegaan tot een belangenafweging in het licht van het privéleven, waarin verweerder motiveert waarom er geen positieve verplichting rust op de gemachtigde, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

Verder stelt verweerder in de nota dat de beslissing steunt op artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet. Hij citeert een oude versie van het artikel en stelt dat de bestreden beslissingen niet meer zijn dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultanten van de beslissingen van het CGVS waarbij de verzoeken om internationale bescherming werden geweigerd. Nu het CGVS de verzoeken heeft geweigerd, heeft de gemachtigde geheel terecht geoordeeld dat aan verzoekers het bevel moet afgegeven worden om het grondgebied te verlaten. Volgens verweerder heeft de gemachtigde kennelijk een gebonden bevoegdheid en kon hij niets anders dan in uitvoering van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet het bevel afgeven om het grondgebied te verlaten. Volgens verweerder volstaat de vaststelling dat het CGVS de beschermingsverzoeken van verzoekers heeft geweigerd opdat die zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bevinden en opdat de gemachtigde tot de bestreden beslissingen kon besluiten.

De Raad stipt aan dat artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de bestreden beslissingen en thans luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.” (eigen onderlijnen)

Zoals blijkt uit artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, verwijst dit artikel uitdrukkelijk naar artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zoals verweerder in de nota zelf benadrukt, vormt artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet eveneens uitdrukkelijk de grondslag voor de huidige bestreden beslissingen. Zoals blijkt uit de aanhef, stelt deze wetsbepaling: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Het hoeft geen betoog dat artikel 8 van het EVRM een dergelijke bepaling is zodat moet rekening gehouden worden met artikel 8 van het EVRM en niet van een gebonden bevoegdheid kan sprake zijn. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich dus van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit. Verder is voor het nemen van elke verwijderingsmaatregel, ook een bevel, gestoeld op artikel 52/3, § 1 iuncto artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist, hetgeen verweerder ook niet betwist, zodat opnieuw niet van een gebrek aan enige appreciatiebevoegdheid of van een gebonden bevoegdheid kan sprake zijn (RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444; RvS 26 juni 2015, nr. 231.762).

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 januari 2022 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlagen 13quinquies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES